31989L0552

17.10.1989 *ÚRADNÝ VESTNÍK EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV* L 298/23

SMERNICA RADY

z 3. októbra 1989

o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania

(89/552/EHS)

RADA EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV,

so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva a najmä jej články 57 ods. 2 a 66,

so zreteľom na návrh Komisie ([1]),

v spolupráci s Európskym parlamentom ([2]),

so zreteľom na stanovisko Hospodárskeho a sociálneho výboru ([3]),

keďže ciele spoločenstva, ako sú ustanovené v zmluve, zahŕňajú vytváranie stále užšieho zjednotenia medzi národmi Európy, podporovanie užších vzťahov medzi štátmi patriacimi do spoločenstva, zabezpečovanie ekonomického a sociálneho pokroku svojich krajín spoločnou činnosťou, aby sa odstránili prekážky, ktoré rozdeľujú Európu, podporovanie stáleho zlepšovania životných podmienok svojich národov ako aj zabezpečenie zachovania a upevnenia mieru a slobody;

keďže zmluva ustanovuje vytvorenie spoločného trhu medzi členskými štátmi vrátane zrušenia prekážok pre slobodný pohyb služieb a zavedenie systému, ktorý zabezpečí, že sa neskreslí hospodárska súťaž v spoločnom trhu;

keďže televízne vysielania vysielané cez hranice prostredníctvom rôznych technológií sú jedným zo spôsobov na vykonanie cieľov spoločenstva; keďže by sa mali prijať opatrenia na povolenie a zabezpečenie prenosu z národných trhov do spoločného trhu produkcie programov a distribúcie a na vytvorenie podmienok spravodlivej hospodárskej súťaže bez toho, aby bola dotknutá úloha verejného záujmu, ktorú majú spĺňať služby televízneho vysielania;

keďže Rada Európy prijala Európsky dohovor o cezhraničnej televízii;

keďže zmluva ustanovuje vydanie smerníc pre koordináciu ustanovení, aby sa uľahčilo vymedzenie činností samostatne zárobkovo činných osôb;

keďže televízne vysielanie za normálnych okolností predstavuje službu v rámci zmyslu zmluvy;

keďže zmluva ustanovuje voľný pohyb všetkých normálne poskytovaných služieb za odplatu, bez vylúčenia na základe ich kultúrneho alebo iného obsahu a bez obmedzení štátnych príslušníkov členských štátov usadených v inej krajine spoločenstva, ako je krajina osoby, pre ktorú sú služby určené;

keďže toto právo tak, ako sa vzťahuje na vysielanie a rozširovanie televíznych služieb, je v rámci práva spoločenstva taktiež osobitnou manifestáciou všeobecnejšej zásady, menovite slobody prejavu, ako je ustanovená v článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorú ratifikovali všetky členské štáty; keďže z toho dôvodu musí vydávanie smerníc o vysielaní a rozširovaní televíznych programov zabezpečovať ich voľný pohyb vzhľadom na vyššie uvedený článok a iba s výhradou obmedzení, ktoré sú stanovené v odseku 2 tohto článku a podľa článku 56 ods. 1 zmluvy;

([1]) Ú. v. ES C 179, 17.7.1986, s. 4.
([2]) Ú. v. ES C 49, 22.2.1988, s. 53 a Ú. v. ES C 158, 26.6.1989.
([3]) Ú. v. ES C 232, 31.8.1987, s. 29.

keďže zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú vykonávania činností televízneho vysielania a káblových operátorov, obsahujú rozdielnosti, z ktorých niektoré by mohli brániť voľnému pohybu vysielaní v rámci spoločenstva a mohli by skresliť hospodársku súťaž v rámci spoločného trhu;

keďže všetky takéto obmedzenia slobody pri poskytovaní vysielacích služieb v rámci spoločenstva sa podľa zmluvy musia odstrániť;

keďže takéto odstránenie musí ísť súčasne s koordináciou uplatniteľných zákonov; keďže takáto koordinácia musí byť zameraná na uľahčenie vykonávania príslušných odborných činností a všeobecne na voľný pohyb informácií a myšlienok v rámci spoločenstva;

keďže je v dôsledku toho potrebné a dostačujúce, aby všetky vysielania boli v súlade s právom členského štátu, z ktorého vychádzajú;

keďže táto smernica ustanovuje minimálne pravidlá potrebné na zaručenie slobody prenosu vo vysielaní; keďže to nemá vplyv na zodpovednosť členských štátov a ich orgánov, pokiaľ ide o organizáciu — vrátane systému udeľovania licencií, administratívneho oprávnenia alebo zdanenia — financovanie a obsah programov; keďže preto zostanú nedotknuté nezávisloť kultúrneho rozvoja v členských štátoch a zachovanie kultúrnej rozdielnosti v spoločenstve;

keďže v spoločnom trhu je potrebné, aby všetky vysielania vychádzajúce zo spoločenstva a určené pre príjem v rámci spoločenstva a najmä také, ktoré sú určené na príjem v inom členskom štáte, by mali rešpektovať právo členského štátu, z ktorého pochádzajú, ktoré sú uplatniteľné na vysielania určené na príjem verejnosťou v tom členskom štáte a taktiež ustanovenia tejto smernice;

keďže požiadavka, aby členský štát, z ktorého vysielania pochádzajú, preveroval, či vysielania sú v súlade s vnútroštátnym právom, ako to koordinuje táto smernica, postačuje podľa práva spoločenstva na zabezpečenie voľného pohybu vysielaní bez sekundárnej kontroly na takom istom základe v prijímajúcich členských štátoch; keďže však členský štát môže výnimočne a podľa osobitných podmienok dočasne zastaviť retransmisiu (opakovaný prenos) televíznych vysielaní;

keďže pre členské štáty je dôležité, aby sa zabezpečilo zabránenie akýchkoľvek činov, ktoré by sa mohli ukázať ako škodlivé pre voľný pohyb a obchod s televíznymi programami alebo ktoré by mohli podporovať tvorbu dominantných pozícií, ktoré by viedli k obmedzovaniu pluralizmu a slobody televíznych informácií a informačného sektora ako celku;

keďže táto smernica, ktorá sa obmedzuje špecificky na pravidlá televízneho vysielania, sa nedotýka existujúceho alebo budúceho zosúlaďovania v spoločenstve, najmä aby sa uspokojili povinné požiadavky, ktoré sa týkajú ochrany spotrebiteľov a spravodlivosti obchodných transakcií a hospodárskej súťaže;

keďže napriek tomu je potrebná koordinácia, aby sa uľahčilo osobám a odvetviam, ktoré vyrábajú programy, aby mali kultúrny cieľ na venovanie sa svojim činnostiam a na ich výkon;

keďže minimálne požiadavky, pokiaľ ide o všetky verejné alebo súkromné televízne programy spoločenstva pre európsku audiovizuálnu produkciu, sú prostriedkom na podporu produkcie, nezávislej produkcie a rozširovania vyššie uvedených odvetví a dopĺňajú iné nástroje, ktoré sa už navrhli, alebo sa navrhnú v prospech toho istého cieľa;

keďže je preto potrebné, aby sa podporovali trhy dostatočnej veľkosti pre televíznu produkciu v členských štátoch, aby sa obnovovali investície nielen zavádzaním spoločných pravidiel otvárajúcich národné trhy, ale taktiež uvažovaním pri európskych produkciách, kde je to dosiahnuteľné a vhodnými prostriedkami, o väčšinovom podiele v televíznych programoch všetkých členských štátov; keďže preto, aby sa umožnilo sledovanie uplatňovania týchto pravidiel a výkonu cieľov, poskytnú členské štáty Komisii správu o uplatňovaní percentuálnych podielov rezervovaných pre európske diela a nezávislé produkcie v tejto smernici; keďže pre vypočítanie takýchto percentuálnych podielov je potrebné brať do úvahy špecifickú situáciu Gréckej republiky a Portugalskej republiky; keďže Komisia musí informovať ostatné členské štáty o takýchto správach, ku ktorým sa doloží, kde je to vhodné, stanovisko, ktoré zohľadňuje najmä pokrok, ktorý sa dosiahol vo vzťahu k predchádzajúcim rokom, percentuálny podiel prvých vysielaní pri programovaní, príslušné okolnosti nových prevádzkovateľov televízneho vysielania a špecifická situácia krajín s nízkou výrobnou kapacitou audiovizuálnych programov alebo s obmedzeným jazykovým priestorom;

keďže pre takéto účely by sa „európske diela“ mali definovať bez toho, aby boli dotknuté možnosti členských štátov, ktoré uvádzajú podrobnejšiu definíciu, pokiaľ ide o prevádzkovateľov televízneho vysielania podľa ich právomoci v súlade s článkom 3 ods. 1, v súlade s právom spoločenstva a pri zohľadnení cieľov tejto smernice;

keďže je dôležité hľadať vhodné nástroje a postupy v súlade s právom spoločenstva, aby sa podporilo uskutočňovanie takýchto cieľov s úmyslom prijímať vhodné opatrenia na povzbudenie činnosti a rozvoja európskej audiovizuálnej produkcie a distribúcie, najmä v krajinách s nízkou výrobnou kapacitou programov alebo obmedzeným jazykovým priestorom;

keďže národné podporné projekty pre rozvoj európskej produkcie je možné uplatniť, ak sú v súlade s právom spoločenstva;

keďže zaviazanie sa, kde je to dosiahnuteľné, k určitému podielu vysielaní pre nezávislé produkcie vytvorené producentmi, ktorí sú nezávislí od prevádzkovateľov vysielania, bude stimulovať nové zdroje televíznej produkcie, obzvlášť tvorbu malých a stredných podnikateľských subjektov; keďže to ponúkne nové príležitosti a odbytiská pre uvedenie na trh nových talentov, kultúrnych povolaní a zamestnancov v kultúrnej oblasti; keďže definícia konceptu nezávislého producenta členskými štátmi by mala zohľadňovať takýto cieľ tým, že náležitú pozornosť bude venovať malým a stredným producentom a umožní schváliť finančnú spoluúčasť koprodukčnými pridruženými spoločnosťami televíznych organizácií;

keďže sú potrebné opatrenia pre členské štáty na zaistenie toho, aby uplynula určitá doba medzi prvým uvedením diela v kine a jeho prvým televíznym odvysielaním;

keďže preto, aby sa umožnila aktívna politika v prospech špecifického jazyka, zostane na členských štátoch, aby voľne stanovili podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá najmä na základe jazykových kritérií, pokiaľ takéto pravidlá sú v súlade s právom spoločenstva a najmä nie sú uplatniteľné pre retransmisiu televíznych vysielaní, ktoré pochádzajú z iných členských štátov;

keďže preto, aby sa zabezpečilo, že záujmy spotrebiteľov ako televíznych divákov sú plne a riadne chránené, je dôležité pre televíznu reklamu, aby podliehala určitému počtu minimálnych pravidiel a noriem a aby si členské štáty zachovali právo na stanovenie podrobnejších a prísnejších pravidiel a za určitých okolností na ustanovenie podmienok pre prevádzkovateľov televízneho vysielania, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc;

keďže členské štáty s náležitým ohľadom na právo spoločenstva a vo vzťahu k vysielaniam určeným výhradne pre vnútroštátne územie, ktoré nie je možné prijímať priamo alebo nepriamo v jednom alebo vo viacerých členských štátoch, musia byť schopné ustanoviť odlišné podmienky pre vkladanie reklamy a odlišné obmedzenia pre rozsah reklamy, aby sa zjednodušili tieto osobitné vysielania;

keďže je potrebné, aby sa zakázala každá reklama podporujúca cigarety a iné tabakové výrobky vrátane nepriamych foriem reklamy, ktorá zatiaľ čo sa priamo nezmieňuje o tabakových výrobkoch, snaží sa obísť zákaz reklamy používaním značkových názvov, symbolov alebo iných charakteristických znakov tabakových výrobkov alebo podnikov, ktorých známe alebo hlavné činnosti zahŕňajú výrobu alebo predaj takýchto výrobkov;

keďže je rovnako potrebné, aby sa zakázala každá televízna reklama na lekárske výrobky a lekárske ošetrenie dostupné iba na lekársky predpis v členskom štáte, ktorého právomoc sa vzťahuje na prevádzkovateľa vysielania a aby sa zaviedli prísne kritériá týkajúce sa televíznej reklamy alkoholických výrobkov;

keďže so zreteľom na rastúcu dôležitosť sponzorstva pri financovaní programov by sa mali ustanoviť vhodné pravidlá;

keďže je ďalej potrebné, aby sa zaviedli pravidlá na ochranu telesného, duševného a morálneho rozvoja maloletých osôb v programoch a v televíznej reklame;

keďže televízne vysielania sú hoci normálne viazané na zabezpečenie toho, aby programy podávali skutočnosti a udalosti spravodlivo, je napriek tomu dôležité, aby podliehali osobitným povinnostiam vzhľadom na právo odpovede alebo rovnocennej nápravy tak aby každá osoba, ktorej právne záujmy boli poškodené výrokom v priebehu vysielaného televízneho programu, mohla účinne vykonať také právo alebo nápravu,

PRIJALA TÚTO SMERNICU:

KAPITOLA I

Definície

Článok 1

Na účely tejto smernice:

a) „televízne vysielanie“ znamená prvotný prenos televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou, prostredníctvom káblových rozvodov alebo vysielačov vrátane prostredníctvom družíc, nekódovanou alebo zakódovanou formou. Zahŕňa to prenos programov medzi prevádzkovateľmi s cieľom vysielať ich pre verejnosť. Nezahŕňa to komunikačné služby, ktoré poskytujú informácie alebo iné správy na základe individuálnej požiadavky, ako sú telefaxové služby, elektronické databázy a iné podobné služby;

b) „televízna reklama“ znamená akúkoľvek formu vysielania oznamov za odplatu, alebo za inú podobnú protihodnotu verejným alebo súkromným prevádzkovateľom v súvislosti s obchodovaním, podnikaním, remeslom alebo povolaním, s cieľom podporiť ponuku tovarov alebo služieb, vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov za odplatu.

Okrem pre účely článku 18, toto nezahŕňa priame ponuky pre verejnosť na predaj, nákup alebo prenájom výrobkov alebo na poskytovanie služieb za odplatu;

c) „skrytá reklama“ znamená slovnú alebo obrazovú informáciu o tovaroch, službách, názve, ochrannej známke alebo činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb v programoch, ak prevádzkovateľ vysielania má zámer takúto informáciu použiť na reklamu a ak vzhľadom na svoju povahu by to mohlo uviesť verejnosť do omylu. Takéto zobrazenie sa považuje za zámerné, najmä ak sa tak vykoná za odplatu alebo za podobnú odmenu;

d) „sponzorstvo“ znamená akýkoľvek príspevok vykonaný podnikateľským subjektom verejného alebo súkromného práva, ktorý nie je zapojený do činností televízneho vysielania alebo do výroby audiovizuálnych diel, na financovanie televíznych programov na účely podpory jej názvu, ochrannej známky, dobrého mena, činností alebo výrobkov.

KAPITOLA II

Všeobecné ustanovenia

Článok 2

1. Každý členský štát zabezpečí, že každé televízne vysielanie prenášané

— prevádzkovateľmi vysielania, na ktorých sa vzťahuje jeho právomoc alebo

— prevádzkovateľmi vysielania, ktorí využívajú kmitočet alebo družicovú kapacitu poskytovanú takýmto členským štátom alebo vzostupné zariadenie na družicu umiestnené v takomto členskom štáte, keďže sa na nich nevzťahuje právomoc žiadneho členského štátu,

sú v súlade s právnymi predpismi uplatniteľnými na televízne vysielania určené pre verejnosť v takomto členskom štáte.

2. Členské štáty zabezpečia slobodu príjmu a neobmedzia retransmisiu televíznych vysielaní z iných členských štátov na svoje územie z dôvodov, ktoré patria do oblastí koordinovaných touto smernicou. Členské štáty môžu dočasne zastaviť retransmisiu televíznych vysielaní, ak sú splnené nasledovné podmienky:

a) televízne vysielanie prichádzajúce z iného členského štátu evidentne, vážne a hrubo porušuje článok 22;

b) počas predchádzajúcich 12 mesiacov porušil prevádzkovateľ vysielania to isté ustanovenie najmenej pri dvoch predchádzajúcich príležitostiach;

c) príslušný členský štát písomne oznámil prevádzkovateľovi vysielania a Komisii údajné porušovanie a svoj zámer obmedziť opakovaný prenos, ak sa takéto porušovanie opäť vyskytne;

d) porady s vysielajúcim štátom a Komisiou nepriniesli mimosúdne urovnanie sporu do 15 dní od oznámenia ustanoveného v písm. c) a údajné porušovanie pretrváva.

Komisia pritom zabezpečí, aby bolo takéto zastavenie v súlade s právom spoločenstva. Môže dotknutý členský štát vyzvať, aby bezodkladne ukončil zastavenie, ktoré je v rozpore s právom spoločenstva. Týmto ustanovením nie je dotknuté uplatňovanie príslušných konaní, opravných prostriedkov alebo sankcií týkajúcich sa dotknutých porušení v členskom štáte, do ktorého právomoci patrí prevádzkovateľ televízneho vysielania.

3. Táto smernica sa nevzťahuje na televízne vysielanie, ktoré je určené výlučne na príjem v tretích krajinách a ktoré nie je priamo alebo nepriamo prijímané v jednom alebo viacerých členských štátoch.

Článok 3

1. Členské štáty majú naďalej možnosť požadovať od prevádzkovateľov televízneho vysielania, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, aby ustanovili podrobnejšie a prísnejšie pravidlá v oblastiach, ktoré spadajú pod túto smernicu.

2. Členské štáty zabezpečia vhodnými prostriedkami v rámci svojich právnych predpisov, aby prevádzkovatelia televízneho vysielania, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, dosiahli súlad s ustanoveniami tejto smernice.

KAPITOLA III

Podpora rozširovania a tvorby televíznych programov

Článok 4

1. Ak je to vhodné, členské štáty zabezpečia vhodnými prostriedkami, aby prevádzkovatelia vysielania rezervovali pre európske diela v zmysle článku 6 väčšinový podiel svojho vysielacieho času, okrem času určeného pre spravodajstvo, športové podujatia, reklamu a teletextové služby. Takýto percentuálny podiel, pokiaľ ide o medzinárodné, výchovné, kultúrne estrádne záväzky prevádzkovateľa vysielania voči svojej diváckej verejnosti sa má dosiahnuť postupne na základe vhodných kritérií.

2. V prípade, že sa percentuálny podiel ustanovený v odseku 1 nemôže dosiahnuť, nesmie byť nižší než priemer za rok 1988 v príslušnom členskom štáte.

Avšak pokiaľ ide o Grécku republiku a Portugalskú republiku, nahradí sa rok 1988 rokom 1990.

3. Od októbra 1991 predložia členské štáty Komisii každé dva roky správu o uplatňovaní tohto článku a článku 5.

Taká správa bude obsahovať najmä štatistické vyjadrenie o dosiahnutí percentuálneho podielu, ktorý je uvedený v tomto článku a v článku 5 za každý z televíznych programov, na ktoré sa vzťahuje právomoc príslušného členského štátu, v každom prípade dôvody, pre ktoré tento podiel nebol dosiahnutý a prijaté alebo zamýšľané opatrenia na jeho dosiahnutie.

Komisia podá ostatným členským štátom a Európskemu parlamentu informáciu o správach, ku ktorým priloží, ak je to vhodné, stanovisko. Komisia zabezpečí uplatňovanie tohto článku a článku 5 v súlade s ustanoveniami zmluvy. Komisia môže vo svojom stanovisku zohľadniť najmä pokrok, ktorý sa dosiahol vo vzťahu k predchádzajúcim rokom, podiel prvovysielaných diel v televíznom programe, najmä okolnosti nových prevádzkovateľov televízneho vysielania a špecifickú situáciu krajín s nízkou kapacitou audiovizuálnej produkcie alebo s obmedzeným jazykovým priestorom.

4. Rada preskúma vykonávanie tohto článku na základe správy od Komisie sprevádzanej akýmkoľvek návrhom na preskúmanie, ktorý môže pokladať za vhodný, najneskôr do konca piateho roka od prijatia smernice.

Za takým účelom zohľadní správa Komisie na základe informácií, ktoré poskytnú členské štáty podľa odseku 3, najmä vývoj na trhu spoločenstva a v medzinárodnom kontexte.

Článok 5

Ak je to vhodné, členské štáty vhodnými prostriedkami zabezpečia, aby prevádzkovatelia vysielania rezervovali apoň 10 % svojho vysielacieho času, okrem času určeného pre spravodajstvo, športové podujatia, hry, reklamu a teletextové služby alebo ako druhá možnosť podľa uváženia členského štátu aspoň 10 % svojho programového rozpočtu pre európske diela vytvorené producentmi, ktorí sú nezávislí od prevádzkovateľov vysielania. Tento percentuálny podiel by sa mal vzhľadom na informačné, výchovné, kultúrne a estrádne záväzky prevádzkovateľa vysielania voči svojim divákom, dosiahnuť vzostup na základe vhodných kritérií; musí sa dosiahnuť vzostup vybratím primeraného podielu novších diel, to znamená diel vysielaných za posledných päť rokov z ich produkcie.

Článok 6

1. V zmysle tejto kapitoly „európske diela“ znamenajú nasledovné:

a) diela pochádzajúce z členských štátov spoločenstva, pokiaľ ide o prevádzkovateľov televízneho vysielania, na ktorých sa vzťahuje právomoc Spolkovej republiky Nemecko, diela z nemeckých území, kde sa neuplatňuje Základný zákon, ktoré spĺňajú podmienky odseku 2;

b) diela pochádzajúce z tretích európskych krajín, ktoré sú zmluvnou stranou Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii Rady Európy, ktoré spĺňajú podmienky odseku 2;

c) diela pochádzajúce z iných tretích európskych krajín, ktoré spĺňajú podmienky odseku 3.

2. Diela uvedené v odseku 1 písm. a) a b) sú diela, ktoré vyrobili hlavne autori a pracovníci, ktorí majú bydlisko v jednom alebo vo viacerých štátoch uvedených v ods. 1 písm. a) a b) za predpokladu, že spĺňajú jednu z nasledujúcich troch podmienok:

a) boli vyrobené jedným alebo viacerými producentmi usadenými v jednom alebo viacerých z takýchto štátov; alebo

b) dohľad a skutočnú kontrolu výroby diel vykonávajú producenti usadení v jednom alebo vo viacerých takýchto štátoch; alebo

c) príspevok koproducentov takýchto štátov do celkových spoločných produkčných nákladov prevláda a koprodukcia nie je kontrolovaná jedným alebo viacerými producentmi usadenými mimo takýchto štátov.

3. Diela uvedené v ods. 1 písm. c) sú diela vyrobené výlučne alebo v spolupráci s producentmi usadenými v jednom alebo vo viacerých členských štátoch, producentmi usadenými v jednom alebo vo viacerých európskych tretích krajinách, s ktorými spoločenstvo uzatvorí dohody v súlade s postupmi zmluvy, ak takéto diela vyrobili hlavne autori a pracovníci, ktorí majú bydlisko v jednom alebo vo viacerých európskych štátoch.

4. Diela, ktoré nie sú európskymi dielami v zmysle odseku 1, ale ich vyrobili hlavne autori a pracovníci, ktorí majú bydlisko v jednom alebo vo viacerých členských štátoch, sa budú považovať za európske diela do tej miery, ktorá zodpovedá percentuálnemu podielu príspevku koproducentov spoločenstva do celkových výrobných nákladov.

Článok 7

Členské štáty zabezpečia, aby prevádzkovatelia televízneho vysielania, na ktorých sa vzťahuje ich súdna právomoc, nevysielali žiadne kinematografické dielo, pokiaľ sa nedohodne inak medzi držiteľmi práv k nemu a prevádzkovateľom vysielania, pokiaľ neuplynuli dva roky od prvého uvedenia diela v kinách v jednom z členských štátov spoločenstva; v prípade kinematografických diel, na ktorých výrobe spolupracoval prevádzkovateľ vysielania, bude takáto doba jeden rok.

Článok 8

V prípade, že to považujú za potrebné pre účely jazykovej politiky, môžu členské štáty, pokiaľ ide o niekoľko alebo o všetky programy prevádzkovateľov televízneho vysielania, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, kým dodržia právne predpisy spoločenstva, ustanoviť podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá na základe jazykových kritérií.

Článok 9

Táto kapitola sa nevzťahuje na miestne televízne vysielania, ktoré netvoria súčasť celoštátnej siete.

KAPITOLA IV

Televízna reklama a sponzorstvo

Článok 10

1. Televízna reklama bude zreteľne rozoznateľná ako taká a celkom sa oddelí od iných častí programovej služby obrazovými a/alebo zvukovými prostriedkami.

2. Samostatné reklamné spoty zostanú výnimkou.

3. Reklama nesmie použiť podprahové vnímanie.

4. Skrytá reklama je zakázaná.

Článok 11

1. Reklamy sa zaraďujú medzi programy. Za predpokladu, že sa splnia podmienky ustanovené v odsekoch 2 až 5, môžu sa reklamy zaraďovať počas programov takým spôsobom, aby nebola dotknutá celistvosť a hodnota programu s ohľadom na prirodzené prerušovania a trvanie a povahu programu, ako aj práva oprávnených majiteľov.

2. V programoch, ktoré pozostávajú zo samostatných častí, alebo v športových programoch a podobne štrukturovaných podujatiach a vystúpeniach, ktoré majú prestávky, sa reklamy budú zaraďovať iba medzi jednotlivými časťami alebo cez prestávky.

3. Prenos takých audiovizuálnych diel, ako sú kinematografické filmy a televízne filmy (okrem programov na pokračovanie, seriálov, zábavných a dokumentárnych programov) za predpokladu, že ich naplánovaná dĺžka trvania je viac než 45 minút, je možné prerušiť jedenkrát počas každého 45-minútového časového úseku. Ďalšie prerušenie je prípustné vtedy, ak je ich naplánované trvanie aspoň o 20 minút dlhšie než dva alebo viac úplných 45-minútových časových úsekov.

4. V prípade, že sú reklamami prerušované iné programy, ako sú tie, na ktoré sa vzťahuje odsek 2, musí uplynúť aspoň 20-minútový časový úsek medzi každým nasledujúcim reklamným blokom v rámci programu.

5. Reklamy sa nezaradia do žiadneho vysielania náboženských služieb. Správy a programy o aktuálnych udalostiach, dokumentárne programy, náboženské programy a detské programy sa nebudú prerušovať reklamami, ak ich naplánovaná doba trvania je kratšia než 30 minút. Ak je ich naplánovaná doba trvania 30 minút a dlhšie, uplatnia sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov.

Článok 12

Televízna reklama nesmie:

a) porušovať ľudskú dôstojnosť;

b) obsahovať akúkoľvek diskrimináciu z dôvodov rasy, pohlavia alebo národnosti;

c) útočiť na náboženské alebo politické presvedčenia;

d) podporovať správanie na ujmu zdravia alebo bezpečnosti;

e) podporovať správanie na ujmu ochrany životného prostredia.

Článok 13

Všetky formy televíznej reklamy cigariet a iných tabakových výrobkov sú zakázané.

Článok 14

Televízna reklama liekov a lekárskeho ošetrenia, ktoré sú dostupné iba na lekársky predpis v členských štátoch, ktorých právomoc sa vzťahuje na prevádzkovateľa vysielania, je zakázaná.

Článok 15

Televízna reklama alkoholických nápojov musí vyhovovať nasledujúcim kritériám:

a) nesmie byť adresovaná osobitne na maloleté osoby alebo najmä nesmie zobrazovať maloleté osoby konzumujúce takéto nápoje;

b) nesmie dávať do súvislosti konzumovanie alkoholických nápojov so zvýšeným fyzickým výkonom alebo riadením vozidla;

c) nesmie vytvárať dojem, že konzumovanie alkoholu prispieva k sociálnemu alebo sexuálnemu úspechu;

d) nesmie tvrdiť, že alkohol má liečebné vlastnosti, alebo že je povzbudzujúcim prostriedkom, utišujúcim prostriedkom alebo prostriedkom na riešenie osobných konfliktov;

e) nesmie podporovať nestriedmu konzumáciu alkoholu, alebo nesmie zobrazovať abstinenciu alebo striedmosť ako nedostatok;

f) nesmie klásť dôraz na vysoký obsah alkoholu ako kladnú vlastnosť nápojov.

Článok 16

Televízna reklama nesmie ohroziť duševné alebo telesné zdravie maloletých, preto musí spĺňať tieto kritériá na ich ochranu:

a) nesmie priamo nabádať maloleté osoby, aby si kúpili výrobok alebo službu prostredníctvom využitia ich neskúsenosti alebo dôverčivosti;

b) nesmie priamo nabádať maloleté osoby, aby presvedčovali svojich rodičov alebo iných, aby nakupovali tovary alebo služby uvádzané v reklamách;

c) nesmie využívať osobitnú dôveru, ktorú maloleté osoby vkladajú do rodičov, učiteľov alebo iných osôb;

d) nesmie bezdôvodne zobraziť maloleté osoby v nebezpečných situáciách.

Článok 17

1. Sponzorované televízne programy musia splniť nasledovné požiadavky:

a) obsah a rozvrhnutie sponzorovaných programov nesmú v žiadnom prípade byť ovplyvnené sponzorom takým spôsobom, aby mali vplyv na zodpovednosť a vydavateľskú nezávislosť prevádzkovateľa vysielania vzhľadom na programy;

b) musia byť jasne označené ako také názvom a/alebo logom sponzora na začiatku a/alebo na konci programov;

c) nesmú podporovať nákup alebo prenájom výrobkov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby najmä osobitnými propagačnými zmienkami o takýchto výrobkoch alebo službách.

2. Televízne programy nesmú byť sponzorované fyzickými alebo právnickými osobami, ktorých hlavnou činnosťou je výroba alebo predaj výrobkov alebo poskytovanie služieb, ktorých reklama je zakázaná podľa článku 13 alebo 14.

3. Správy a programy o súčasných udalostiach nesmú byť sponzorované.

Článok 18

1. Rozsah reklamy neprekročí 15 % denného vysielacieho času. Avšak takýto percentuálny podiel môže byť zvýšený do 20 %, aby zahrnul také formy reklamy, ako sú priame ponuky pre verejnosť na predaj, nákup alebo prenájom výrobkov alebo na poskytovanie služieb za predpokladu, že rozsah reklamných spotov neprekročí 15 %.

2. Rozsah reklamných spotov v rámci príslušnej jednej hodiny neprekročí 20 %.

3. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 1, nesmú prekročiť reklamy, ako sú priame ponuky pre verejnosť na predaj, nákup alebo prenájom výrobkov alebo na poskytovanie služieb, jednu hodinu za deň.

Článok 19

Členské štáty môžu ustanoviť prísnejšie pravidlá ako tie v článku 18 pre čas televízneho programu a pre postupy televízneho vysielania pre prevádzkovateľov televízneho vysielania podľa ich právomoci, aby sa zosúladil dopyt o televíznu reklamu s verejným záujmom pri zohľadnení, najmä:

a) úlohy televízie pri poskytovaní informácií, vzdelávania, kultúry a zábavy;

b) ochrany pluralizmu informácií a médií.

Článok 20

Bez toho, aby bol dotknutý článok 3, môžu členské štáty s náležitým ohľadom na právo spoločenstva ustanoviť iné podmienky ako tie, ktoré sú ustanovené v článku 11 ods. 2 až 5 a v článku 18, pokiaľ ide o vysielania určené výhradne pre vnútroštátne územie, ktoré nie je možné dosiahnuť priamo alebo nepriamo, v jednom alebo vo viacerých členských štátoch.

Článok 21

Členské štáty zabezpečia v rámci svojich právnych predpisov, aby sa v prípadoch televíznych vysielaní, ktoré nie sú v súlade s ustanoveniami tejto kapitoly, uplatňovali vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo zosúladenie s týmito ustanoveniami.

KAPITOLA V

Ochrana maloletých osôb

Článok 22

Členské štáty uskutočnia vhodné opatrenia, aby zabezpečili, že televízne vysielania, na ktoré sa vzťahuje ich právomoc, nezahŕňajú žiadne programy, ktoré by vážne ohrozovali telesný, duševný alebo mravný vývoj maloletých osôb, a to najmä programy, ktoré obsahujú pornografiu alebo svojvoľné násilie. Toto ustanovenie sa rozšíri na iné programy, ktoré pravdepodobne ohrozujú telesný, duševný alebo mravný vývoj maloletých osôb okrem prípadov, keď je zabezpečené prostredníctvom výberu času vysielania alebo akýmkoľvek technickým opatrením, že maloleté osoby v oblasti prenosu za normálnych okolností nebudú takéto vysielania sledovať.

Členské štáty taktiež zabezpečia, že vysielania nebudú obsahovať žiadne podnecovanie k nenávisti na základe rasy, pohlavia, náboženstva alebo národnosti.

KAPITOLA VI

Právo na vyjadrenie

Článok 23

1. Bez toho, aby boli dotknuté iné ustanovenia, ktoré členské štáty prijali v zmysle občianskeho, správneho alebo trestného

práva, musí ktorákoľvek fyzická alebo právnická osoba bez ohľadu na národnosť, ktorej oprávnené záujmy, najmä česť a dobré meno, boli poškodené výrokmi o nepravdivých skutočnostiach v televíznom programe, mať právo na vyjadrenie alebo na rovnocennú nápravu.

2. Právo na odpoveď alebo na rovnocennú nápravu bude existovať vo vzťahu ku všetkým prevádzkovateľom vysielania v rámci právomoci členského štátu.

3. Členské štáty prijmú opatrenia potrebné na zavedenie práva na vyjadrenie alebo rovnocennú nápravu a určia postup na ich uplatnenie. Zabezpečia najmä, aby na ich uplatnenie bola stanovená dostatočná lehota a taký postup, aby právo na vyjadrenie alebo rovnocennú nápravu mohli primerane uplatniť aj fyzické alebo právnické osoby, ktoré majú bydlisko alebo sídlo v iných členských štátoch.

4. Žiadosť na vykonanie práva na odpoveď alebo na rovnocennú nápravu sa môže zamietnuť, ak by takáto odpoveď nebola oprávnená podľa podmienok ustanovených v odseku 1, ak by obsahovala trestný čin, ak by prevádzkovateľa vysielania vystavila možnosti občianskeho súdneho konania alebo ak by prekračovala pravidlá verejnej slušnosti.

5. Stanoví sa možno súdneho preskúmania sporov týkajúcich sa uplatnenia práva na vyjadrenie alebo na rovnocennú nápravu.

KAPITOLA VII

Záverečné ustanovenia

Článok 24

V oblastiach, ktoré táto smernica nekoordinuje, ňou nie sú dotknuté práva a povinnosti členských štátov vyplývajúce z existujúcich dohovorov o telekomunikáciách alebo vysielaní.

Článok 25

1. Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou tak, aby nadobudli účinnosť najneskôr do 3. októbra 1991. Bezodkladne o tom informujú Komisiu.

2. Členské štáty oznámia Komisii znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijmú v oblasti pôsobnosti tejto smernice.

Článok 26

Najneskôr do konca piateho roka od dátumu prijatia tejto smernice a potom každé dva roky bude Komisia predkladať Európskemu parlamentu, Rade a Hospodárskemu a sociálnemu výboru správu o uplatňovaní tejto smernice a ak to bude nevyhnutné, bude podávať ďalšie návrhy na jej prispôsobenie najnovšiemu vývoju v oblasti televízneho vysielania.

Článok 27

Táto smernica je adresovaná členským štátom.

V Luxemburgu 3. októbra 1989

Za Radu

predseda

R. DUMAS